

Теремцова Н. В.
*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри теорії та історії
права та держави
Навчально-наукового Інституту права
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка*

НАБРАННЯ ЮРИДИЧНОЇ СИЛИ НОРМАТИВНО-ПРАВОВИМ АКТОМ МІСЦЕВОЇ РАДИ В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

Нормативно-правові акти місцевої ради та виконавчого комітету підписуються головою ради. У разі відсутності голови в передбачених законом і регламентом випадках акт місцевої ради підписується заступником голови ради, наприклад в обласних та районних радах; секретарем ради, наприклад, в сільських, селищних, міських радах; або депутатом, який головував на пленарному засіданні ради.

Важливо звернути увагу, що рішення місцевої ради приймається більшістю, або двома третинами від її затвердженого загального складу, а не фактично обраних або присутніх на засіданні депутатів.

Прийнятий та підписаний нормативно-правовий акт реєструється в установленому порядку. Акти після підписання тиражуються та надсилаються зазначеним у переліку розсилки суб'єктам.

Головним і останнім етапом нормотворчого процесу вважається набрання наком юридичної сили.

Однією з умов набрання чинності нормативно-правовими актами та відповідно стадією етапу набрання ними юридичної сили є державна реєстрація. На даний час в Україні державна реєстрація передбачена лише для статутів територіальних громад. Реєстрація статутів територіальних громад сіл, селищ, міст (крім Києва, Севастополя і міст обласного значення) здійснюється районними, міськрайонними (у разі утворення) управліннями юстиції, статуту територіальної громади міста Києва – Укрдержреєстром, а статутів територіальних громад міста Севастополя і міст обласного значення – відповідними міськими управліннями юстиції.

Після підписання та державної реєстрації, якщо така передбачається, нормативно-правовий акт повинен бути оприлюднений.

Оприлюднення є завершальною стадією всього нормотворчого процесу і може здійснюватися у формі:

1) опублікування в офіційному виданні нормотворчого органу. Цей спосіб можливий лише для великих територіальних громад. В Україні власні друковані засоби масової інформації мають переважно міські, районні та обласні ради;

2) опублікування в неофіційному виданні. Оскільки для кожного суб'єкта нормотворчості не передбачено існування офіційних видань, нормативно-правові акти можуть бути оприлюднені у будь-якому

друкованому виданні;

3) інформаційного повідомлення на радіо та телебаченні;

4) розміщення в мережі Інтернет, на офіційному сайті суб'єкта нормотворчості. Враховуючи швидкість розвитку інформаційних і комунікаційних технологій, зручність й оперативність, такий спосіб повинен стати в подальшому пріоритетним;

5) розміщення повідомлень на спеціальних інформаційних стендах у приміщенні ради або поряд із ним, це стосується в першу чергу невеликих територіальних громад;

6) надсилання відповідним суб'єктам, наприклад, підприємствам, установам, організаціям, посадовим особам;

7) оголошення на загальних зборах або інших зібраннях громадян.

Як бачимо, в нормотворчому процесі на рівні місцевого самоврядування бере участь широке коло інших суб'єктів, які можна поділити на два види: суб'єкти нормотворчості та суб'єкти нормотворчої діяльності. На даному етапі розвитку держави, в умовах реформування правової системи, дане питання вважається надзвичайно актуальним. Слід використовувати міжнародний досвід задля блага й розвитку всього населення України.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Конституція України. Закон України N 2680-VIII. від 07 лютого 2019 року. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/constitution>
2. Про місцеве самоврядування в Україні. ЗАКОН УКРАЇНИ №280/97-ВР. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/28097-vr-57>

УДК 342.716

Тернавська В. М.

*к.ю.н., доцент, провідний науковий співробітник
Науково-дослідного інституту правотворчості та
науково-правових експертиз НАПрН України*

ПРАВОВИЙ СТАТУС ВОЛОНТЕРА В УКРАЇНІ (ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ)

Сьогодні в умовах російсько-української війни вкрай важливим є питання захисту державного суверенітету та територіальної цілісності України. Разом з тим, соціально значимим є питання належного визначення і забезпечення правового статусу осіб, які беруть безпосередню участь у захисті Батьківщини і тих, хто допомагає забезпечувати потреби наших Захисників і Захисниць – волонтерів.

Правове становище особи, яка займається волонтерською діяльністю в Україні, можна схарактеризувати, виходячи з визначення правового статусу волонтера. В цілому, правовий статус особи визначається як система гарантованих державою і громадянським суспільством прав, свобод і обов'язків особи, які закріплені в діючому законодавстві і складають